

[Hans Hansen (Rørby).]

inden længe at finde en Løsning i disse Spørgsmaal, saaledes at disse Problemer kan fjernes.

Hasle: Naar jeg har bedt om Ordet her i Aften, er det ikke for at tale om de juridiske Problemer, der knytter sig til den Erklæring, som her er til Behandling, men det er for at sige nogle Ord om den Embedsmand, som har udfærdiget Erklæringen, nemlig Rigsadvokaten. Jeg synes, at Rigsadvokaten ikke har været helt heldig med sin Optræden i denne Sag. Det er uheldigt, hvis vi skal ind paa den Skik, at Embedsmænd her i Landet iler den politiske Minister til Undsætning i den ene og den anden Situation. Jeg mindes et Fortilfælde fra dengang den højtærede Justitsminister var Socialminister, og jeg mindes, at det ærede Medlem Hr. Krag paatalte det, og med Rette. Det er Anklagemyndighedens Opgave at rejse Tiltale mod Folk, som den anser skyldige i en Forbrydelse, gennemføre Sagen til Doms og eventuelt appellere en Dom, som skønnes for mild, men dermed er Anklagemyndighedens Opgave udtømt. Det er ikke Anklagemyndighedens Opgave at udstede Erklæringer eller give Forklaringer paa Domme, der afsiges her i Landet. Det er jo en meget billig Effekt, den paagældende Embedsmand har opnaaet ved at overtage Ansvar for den Erklæring, som den højtærede Justitsminister har offentliggjort. Jeg kender Embedsmænd, som tager Ansvar for deres underordnedes Handlinger, og dem respekterer jeg. Jeg giver ikke meget for den, der tager Ansvar for sine overordnedes Handlinger.

Svend E. Johansen: Da jeg i Mod-sætning til mine Grupperfæller ikke føler mig tilfredsstillet ved Justitsministerens Erklæring tidligere i Dag, er jeg nødsaget til at tage Ordet her i Aften.

Naar Justitsministeren indledningsvis i sin store Erklæring hævdede, at han fandt det ydmygende at diskutere dette Spørgsmaal med kommunistiske Forespørgere, maa det naturligvis staa for hans Regning, men jeg synes, det rigtige Forhold er, at det er ydmygende for Rigsdagen og Regeringen, at vi her skal debattere den Situation, Justitsministeren ved sin egen Handling har bragt ikke alene sig selv, men Rigsdagen og Regeringen i.

Som en af de vigtigste Bevæggrunde til at fremsætte Erklæringen nævnte Justitsministeren, at en Klaring var nødvendig, fordi disse Sympatimøder, der er

blevet afholdt i Nørrejylland, var en Haan mod den Nævningeinstitution, Demokratiet sætter saa højt. Nu er der det at sige til det, at der ifølge Grundloven endnu er Forsamlings- og Ytringsfrihed her i Landet. Danske Borgere har Lov til at samle sig paa offentlige Møder og give Sympatier til Kende. Man kan ikke benægte, at de har Forsamlings- og Ytringsfrihed, og Tilkendegivelse af Sympati for en bestemt Ting kan ikke betragtes som en Haan mod den Institution, der har fældet Dom i den paagældende Sag. Men naar nu Nævningeinstitutionen af Demokratiet sættes saa højt, kunde jeg egentlig godt lide at faa at vide af Justitsministeren, hvorfor Ministeren saa har taget Svangerskabsagerne bort fra Nævningeinstitutionen i det Forslag til Lov om Svangerskab, der har været til første Behandling her i Tinget. Det kan efter min Opfattelse ikke være Justitsministerens Opgave at gribe ind over for Befolkningens Sympatier, og selv om disse Protestmøder har været ham en Torn i Øjet, og selv om en Velhaver har lagt 20 000 Kr. paa Bordet til Læge Gundtoft, vedkommer det aldeles ikke Justitsministeren eller andre Ministre. Det er Handlinger, som de paagældende har Lov til frit at udøve, Handlinger, der ikke er i Strid med nogen som helst Lov. De er allerhøjst i Strid med Justitsministerens Opfattelse, men denne Opfattelse skulde nødvendig blive en Lov over andre Love her i Landet.

Naar Justitsministeren videre siger, at disse Protestmøder og den Bevægelse, der rejste sig i Nørrejylland, var det blanke Vanvid, beror det jo paa et Skøn hos Ministeren, som aldeles ikke berettiger ham til at gribe regulerende ind. Efter min Mening er de socialdemokratiske Vælgermøder, der afholdes, det blanke Vanvid, fordi jeg mener, at det Grundlag, paa hvilket Regeringen søger Tilslutning, er ganske forfejlet, men derfor kunde jeg dog ikke, selv om jeg sad som Justitsminister, gribe ind og retlede Befolkningen paa det Punkt. Jeg kan forsøge at gøre det ude paa Møder, men ikke ved at udstede Erklæringer, som er holdt i autoritær Form, og som netop i Skygge af Autoriteten skal virke paa det menige Folk med megen Styrke.

Det juridiske Grundlag, som Ministeren hævder er til Stede for hans Aktion, kan jeg ikke faa Øje paa. Jeg behøver ikke at fortælle, at jeg ikke er Jurist, det tror jeg; man ved her i Tinget, men jeg tror heller ikke, det er nok blot at lade dette Spørgsmaal afgøre ved spidsfindige juridiske For-